

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **ERIMPEX s.r.o.,** IČ: 25161997, se sídlem třída Čsl. legií 562, České Velenice, zastoupená Mgr. Filipem Toulem, advokátem, se sídlem Lannova tř. 16/1, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1592/2, České Budějovice, **za účasti:** Viktor Property, s. r. o., IČ: 28374754, se sídlem Hvězdova 1716/2B, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. února 2016, č. j. KUJCK 23108/2016/OZZL, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. srpna 2016, č. j. 51 A 6/2016 - 29,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. srpna 2016, č. j. 51 A 6/2016 – 29, a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. února 2016, č. j. KUJCK 23108/2016/OZZL **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 19.200 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Filipa Toula, advokáta, se sídlem Lannova tř. 16/1, České Budějovice, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Třeboň (dále jako „městský úřad“) vydal dne 20. listopadu 2015 rozhodnutí č. j. ŽP:2992/2015 zem201-524FI, kterým podle § 11 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o ZPF“), stanovil žalobkyni finanční odvod za trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále též „ZPF“) o výměře 1,5044 ha na pozemku parc. č. 275/223 – trvalý travní porost v k. ú. České Velenice pro realizaci stavby „FVE České Velenice – IV. ETAPA“ (dále též „FVE“) na uvedeném pozemku ve výši 218.138 Kč.

[2] Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím č. j. KUJCK 23108/2016/OZZL ze dne 29. února 2016 zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. V odůvodnění po shrnutí dosavadního průběhu řízení konstatoval, že žalobkyně je povinna zaplatit odvod, neboť souhlas s odnětím půdy ze ZPF byl vydán v jejím zájmu. Byla to totiž žalobkyně, jíž bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu FVE. Žalovaný se dále neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že odvod měl být stanoven za dočasné odnětí půdy ze ZPF, neboť stavba FVE byla povolena jako stavba trvalá, bude znemožněno zemědělské využívání pozemku a byl vydán souhlas s trvalým, nikoli dočasným odnětím půdy ze ZPF.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví citovaným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Nepřisvědčil námitce žalobkyně, že souhlas s odnětím půdy ze ZPF byl vydán jinému subjektu, neboť tím, kdo v konečném důsledku tento souhlas využil a v jehož zájmu k odnětí půdy ze ZPF došlo, je právě žalobkyně. Krajský soud neshledal pro věc rozhodným, že žalobkyně údajně jednala pouze jako zhotovitel pro jinou společnost, neboť z podkladů rozhodnutí žalovaného vyplývalo, že o stavební povolení pro stavbu FVE žádala žalobkyně a ona sama vedla jednání s původním vlastníkem předmětného pozemku. Převod práv a povinností ze stavebního povolení na osobu zúčastněnou na řízení pak krajský soud také nepovažoval za právně významný, neboť k němu došlo až po právní moci stavebního povolení. Zákon o ZPF však osobu povinnou zaplatit odvod za odnětí půdy ze ZPF určuje právě ve vztahu ke stavebnímu povolení (či jinému rozhodnutí obdobné povahy), a to k okamžiku nabytí právní moci. Po správních orgánech nelze vyžadovat aktivní zkoumání soukromoprávních úkonů účastníků řízení a určování osoby povinné k úhradě odvodu dle jejich projevené vůle. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že výše odvodu měla odpovídat dočasnému odnětí půdy ze ZPF, a ztotožnil se s posouzení této věci žalovaným. Za nedůvodnou označil i námitku pozdního stanovení odvodu za odnětí půdy ze ZPF.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výroku rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž uplatnila kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud se dle jejího názoru nevypořádal s námitkami vznesenými v žalobě.

[5] Stěžovatelka zopakovala žalobní argumentaci, že, jelikož vznikla až v roce 1997, nemohla být účastníkem řízení o souhlasu s odnětím půdy ze ZPF proběhnuvšího v roce 1995. Tento souhlas byl vydán pro zcela jiný subjekt a k odnětí půdy ze ZPF nedošlo v zájmu stěžovatelky, ale v zájmu společnosti Hospodářské parky s.r.o. Dle stěžovatelky je nerozhodné, jakému subjektu bylo vydáno stavební povolení, ale v čím zájmu byl vydán souhlas s odnětím půdy ze ZPF. Ten subjekt je povinen uhradit odvod za odnětí půdy ze ZPF. Navíc je zřejmé, že stěžovatelka převedla práva a povinnost ze stavebního povolení na osobu zúčastněnou na řízení.

[6] Tvrzení krajského soudu, že společnost Hospodářské parky s.r.o. zanikla dříve, než zde bylo pravomocné stavební povolení či jiné obdobné rozhodnutí, na jejichž základě by bylo možné stanovit odvod za odnětí půdy ze ZPF, označila stěžovatelka za mylné, neboť uvedená společnost zanikla téměř rok poté, co stavební povolení pro stavbu FVE nabylo právní moci. Stěžovatelka dále uvedla obecnou argumentaci vztahující se k čl. 2 odst. 4 Ústavy, čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Stěžovatelka rovněž zopakovala, že se v této věci nejedná o trvalé, nýbrž dočasné odnětí půdy ze ZPF, neboť na ploše pod stavbou FVE „*dále roste tráva a na tuto plochu by se dalo pohlížet jako na louku a tudíž zde dle přesvědčení stěžovatele není dán důvod pro to, aby mu byl odvod vyměřován*“. V závěru kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení stěžovatelky.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že subjekty, v jejichž zájmu byl vydán souhlas s odnětím půdy ze ZPF a které o souhlas s tímto odnětím žádaly, nemusejí být totožné. Souhlas s odnětím půdy ze ZPF sám o sobě neurčuje subjekt povinný k zaplacení odvodu, k tomu dochází až v rámci rozhodnutí o stanovení výše odvodu. Odnětí půdy ze ZPF bylo v zájmu stěžovatelky, která žádala o vydání stavebního povolení pro stavbu FVE. Oproti tomu u společnosti Hospodářské parky s.r.o. nebyl zjištěn žádný zájem na realizaci této stavby. K námitce, že stavba FVE je stavbou dočasnou, žalovaný uvedl, že stavba byla povolena jako stavba trvalá, a pozemek, na kterém byla zhotovena, je součástí větší průmyslové zóny, pročež obnovení zemědělského obhospodařování tohoto pozemku nepřipadá v úvahu.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se na výzvu Nejvyššího správního soudu ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Stěžovatelka v úvodu kasační stížnosti uvádí, že krajský soud nevypořádal všechny její žalobní námitky. V další argumentaci se však této vadě již nevěnuje a brojí výhradně proti právnímu posouzení věci krajským soudem. Nejvyšší správní soud při vlastním přezkumu rozsudku krajského soudu vadu spočívající v nevypořádání některého ze žalobních bodů, k níž by jinak byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezjistil.

[12] Pro řádné posouzení věci z hlediska dalších námitek vznesených stěžovatelkou je třeba přiblížit si, jak se projednávaný případ vyvíjel. Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti.

[13] Dne 29. srpna 1995 byl odborem ochrany lesa a půdy Ministerstva životního prostředí na žádost společnosti Hospodářské parky s.r.o. vydán souhlas k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro II. etapu výstavby hospodářského parku v Českých Velenicích (č. j. OOLP/1812/95).

[14] Společnost ERIMPEX s.r.o., tedy stěžovatelka, dle veřejně přístupných údajů z obchodního rejstříku vznikla dne 5. května 1997. Správní spis dále obsahuje kopii korespondence mezi zástupci stěžovatelky a společnosti Hospodářský park České Velenice a.s. z roku 2009, v níž je řešena rezervace a možný převod „nově oddělené parcely z pozemku parc. č. 275/59“.

[15] Dne 26. srpna 2009 poskytl městský úřad stěžovatelce vyjádření a předběžnou informaci k projektové dokumentaci „Fotovoltaická elektrárna IV. etapa České Velenice“, v níž bylo mimo jiné uvedeno, že „*stavba se dotýká pozemku ZPF, platí souhlas s trvalým odnětím pozemku ze ZPF vydaný MŽP ČR, Vršovická 65, 100 10 Praha 10 ze dne 28. 12. 1993*“ (pozn. soudu – v pozdějším průběhu řízení byla tato informace opravena tak, že se jedná o výše zmíněný souhlas s odnětím půdy ze ZPF z roku 1995). Dne 18. září 2009 bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu „FVE České Velenice – IV. ETAPA“ (dále také jen „stavební povolení na stavbu FVE“), které nabylo právní moci dne 20. října 2009.

[16] Dne 30. listopadu 2009 uzavřela stěžovatelka s osobou zúčastněnou na řízení dohodu o postoupení práv a převodu povinností ze správních rozhodnutí, která se vztahovala mimo jiné na stavební povolení na stavbu FVE a v níž se osoba zúčastněná na řízení zavázala splnit povinnosti vyplývající ze stavebního povolení řádně a včas. Tentýž den byl osobě zúčastněné na řízení vydán kolaudační souhlas k užívání stavby FVE.

[17] Dne 16. října 2010 byla společnost Hospodářské parky s.r.o. vymazána z obchodního rejstříku.

[18] Městský úřad dne 25. dubna 2012 vydal oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ve věci předepsání odvodu za trvalé odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu č. j. 1311/12/SO (přesný den, kdy bylo oznámení zahájení řízení stěžovatelce, ze správního spisu nevyplývá). První správní rozhodnutí ve věci byla pro vady procesního charakteru a vady v odůvodnění zrušena krajským soudem, nicméně podrobný průběh řízení není pro nynější přezkum důležitý. Následně bylo vydáno v úvodu tohoto rozsudku citované rozhodnutí městského úřadu, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost zaplatit odvod za odnětí půdy ze ZPF, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti na jednu stranu tvrdí, že povinnost k zaplacení odvodu za odnětí půdy ze ZPF stíhá společnost Hospodářské parky s.r.o. jako žadatele o souhlas s odnětím půdy, na druhou stranu mělo dojít k přechodu této povinnosti společně

s právy a povinnostmi ze stavebního povolení na stavbu FVE ze stěžovatelky na osobu zúčastněnou na řízení. Je zřejmé, že obě tato tvrzení vedle sebe nemohou obstát – povinnost zaplatit odvod nemohla zároveň zůstat společnosti Hospodářské parky s.r.o. a zároveň přejít ze stěžovatelky (která by ji v prvním případě nikdy neměla) na osobu zúčastněnou na řízení. Stejné chyby se však ve svých úvahách dopustil i krajský soud.

[20] V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2013, č. j. 4 As 88/2013 - 20, a jím potvrzený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. března 2013, č. j. 30 A 29/2011 - 109, vyslovil názor, že „*právní úprava neřeší právní nástupnictví žadatele o udělení souhlasu k odnětí půdy ze ZPF, a proto je třeba vycházet z toho, že se jedná o veřejnoprávní povinnost vázanou pouze na osobu povinného subjektu, nepřechází tedy ani na nového vlastníka předmětných pozemků, ani na žadatele o vydání kolaudačního rozhodnutí a ani na osobu, která má v konečném důsledku z odnětí pozemku ze ZPF prospěch.*“ Tento závěr z citované judikatury opravdu vyplývá. Nelze však souhlasit se způsobem, jakým jej na projednávanou věc krajský soud aplikoval, když dospěl k závěru, že povinnost zaplatit odvod má stěžovatelka jakožto osoba, která se „chopila“ souhlasu s odnětím půdy ze ZPF. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud totiž vyjádřil mimo jiné názor, že není rozhodné, kdo v průběhu času fakticky realizoval záměr, pro nějž došlo k odnětí půdy ze ZPF, neboť primární zájem o její odnětí vyjádří subjekt podávající žádost o souhlas. Krajský soud v Plzni v tomto ohledu konstatoval, že „*povinnost zaplatit odvod podle § 11 odst. 1 zák. č. 334/1992 Sb. proto nepřechází na jiné subjekty, tzn. ani na nového vlastníka předmětných pozemků, ani na žadatele o vydání kolaudačního rozhodnutí a ani na osobu, která v konečném důsledku z odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu má prospěch. Žalobkyně byla prvotní nositelkou povinnosti zaplatit odvod z pozice subjektu, v jehož zájmu mělo dojít k odnětí půdy ze ZPF a k přechodu této povinnosti na další subjekt dojít nemohlo.*“

[21] Krajský soud odůvodněním svého rozsudku na jednu stranu vyloučil přechod povinnosti k placení odvodu ze stěžovatelky na osobu zúčastněnou na řízení, avšak zároveň připustil přechod této povinnosti ze společnosti Hospodářské parky s.r.o. jakožto žadatele o souhlas s odnětím půdy ze ZPF na stěžovatelku. To však zřejmě vedle sebe obstát nemůže. Povinnost zaplatit odvod za odnětí půdy ze ZPF může být buď vázána výhradně k jednomu jedinému subjektu, jímž je v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu žadatel o souhlas s odnětím půdy ze ZPF, nebo její přechod vyloučen není, ale potom mohla – přinejmenším teoreticky – přejít ze stěžovatelky na další osobu.

[22] V uvedeném směru nelze přehlédnout rozsudek krajského soudu ze dne 26. června 2015, č. j. 10 A 17/2013 - 62, jímž byla zrušena správní rozhodnutí vydaná v této věci jako první. Krajský soud v něm konstatoval, že „*argumentace uvedená v žalovaném rozhodnutí, že povinnost platit odvod dopadá na adresáta stavebního povolení, neodpovídá platné právní úpravě.*“ Nejvyšší správní soud postrádá v odůvodnění nyní napadeného rozsudku krajského soudu zdůvodnění, proč od dříve vysloveného právního názoru, jímž byly městský úřad i žalovaný v dalším řízení vázány (a jenž zcela evidentně nerespektovaly), ustoupil.

[23] Jakkoli textuální výklad ustanovení § 11 zákona o ZPF, případně i teleologický výklad, by umožňoval učinit závěr, že nemusí jít vždy o žadatele (nebylo by nic jednodušššího, než v zákoně vyjádřit, že povinnou osobou je žadatel o odnětí), není nyní rozhodující šestý senát v pozici, kdy by poprvé dané ustanovení mohl vyložit, a musí respektovat zužující výklad provedený dříve jiným senátem Nejvyššího správního soudu, neboť i takový výklad obstojí; prostor, resp. vážný důvod pro předložení věci rozšířenému senátu ke změně právního názoru, i s ohledem na skutečnost, že jde o právní úpravu historickou, šestý senát nevidí. Pro další průběh řízení Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že výklad § 11 zákona o ZPF provedený ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 88/2013 - 20 a rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 A 29/2011 - 109 nedává prostor pro úvahy, který subjekt je povinen platit odvod za odnětí půdy ze ZPF. Správní orgány ani krajský soud tak neměly důvod se od závěrů tam vyslovených odchýlit, neboť skutkové okolnosti tehdy posuzovaného případu se s nyní projednávanou věcí v mnoha důležitých aspektech shodují. Zejména byl v obou případech vydán souhlas s odnětím půdy ze ZPF subjektu, který se na další realizaci záměru na pozemku, jehož se odnětí týkalo, téměř nepodílel. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí vyjádřil názor, že požadavky *„na vyjasnění, v zájmu koho je předmětná obchodní zóna realizována, by vedly k absurdním a neúměrným požadavkům na správní orgány, neboť by nebylo možné s ohledem na výše popsané množství zainteresovaných subjektů určit konkrétní subjekt, jehož „zájem" je s ohledem na povinnost zaplatit odvod podle zákona o ochraně ZPF tím určujícím a převažujícím.*" Na tomto závěru lze setrvat i v projednávané věci. Osobou povinnou k zaplacení odvodu za odnětí půdy ze ZPF tedy na základě skutkových okolností zjištěných ze správního spisu byla společnost Hospodářské parky s.r.o. a tato povinnost za právního stavu účinného do 31. března 2015 v souladu s výše citovanou judikaturou na stěžovatelku přejít nemohla.

[24] Nejvyšší správní soud nadto nemohl přehlédnout okolnost, na kterou upozorňovala i stěžovatelka v kasační stížnosti, a sice že k zániku společnosti Hospodářské parky s.r.o. jejím výmazem z obchodního rejstříku došlo rok po vydání stavebního povolení na stavbu FVE a téměř rok po udělení kolaudačního souhlasu. Nelze tedy zcela souhlasit s krajským soudem, že zde *„nastala zákonem výslovně nepředpokládaná situace, když žadatel o vydání souhlasu po jeho vydání zanikl a tento souhlas užil jiný subjekt*". Správní orgány měly dle názoru Nejvyššího správního soudu po vydání rozhodnutí podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, dostatečně dlouhou dobu pro vyměření odvodu subjektu, jenž byl povinen tento odvod zaplatit. Řízení o stanovení odvodu však bylo zahájeno více než dva roky poté, co byl ke stavbě FVE vydán kolaudační souhlas. Mezitím došlo k zániku povinného subjektu, což znemožnilo vyměřit a vybrat odvod za odnětí půdy ze ZPF. Tento důsledek poněkud liknavého jednání správních orgánů však nelze zhojit tím, že bude povinnost k zaplacení odvodu správním rozhodnutím uvalena na subjekt, který ji na základě výkladu zákona provedeného Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném rozsudku č. j. 4 As 88/2013 - 20 nemá. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud upozorňuje, že citované judikatorní závěry, podle nichž je prakticky vyloučeno vyměřit odvod za odnětí ze ZPF komukoliv jinému než osobě, která žádala o souhlas s odnětím půdy ze ZPF, nemusí být použitelné pro výklad nyní platné právní úpravy. Podle § 11 zákona o ZPF ve znění účinném od 1. 4. 2015 se totiž odvod za odnětí ze ZPF vyměřuje již po zahájení realizace záměru a povinnou osobou je ten, komu svědčí oprávnění k danému záměru.

[25] K dalšímu okruhu kasačních námitek, totiž že odvod měl být vyměřen za dočasné odnětí půdy ze ZPF, neboť fotovoltaická elektrárna je svojí povahou stavbou dočasnou, Nejvyšší správní soud uvádí, že v tomto ohledu je posouzení věci krajským soudem i žalovaným správné. Z podkladů shromážděných ve správním spise nijak nevyplývá, že by souhlas s odnětím půdy ze ZPF byl vydán pro dočasné odnětí, ani že by stavba FVE byla povolena jako stavba dočasná. Krajský soud navíc správně upozornil, že v případě dočasného odnětí půdy ze ZPF musí být schválen plán rekultivace dotčené plochy, k čemuž však v projednávané věci nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že rozsudek krajského soudu je ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezákonný. Proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu v celém rozsahu, i když kasační stížnost směřovala pouze proti výroku o zamítnutí žaloby, neboť výroky o náhradě nákladů řízení jsou na výroku o věci samé závislé.

[27] Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu.* V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit, jelikož právní závěry, na nichž je postaveno, trpí stejnou vadou, kterou Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vytkl úvahám krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[29] Stěžovatelka, která měla v řízení plný úspěch, zaplatila soudní poplatek 5.000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). V řízení před krajským soudem zaplatila soudní poplatek 3.000 Kč za podání žaloby [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb.] a 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby (položka 20 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb.).

[30] Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce dva úkony právní služby, a sice (1) převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v aktuálním znění] a (2) sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním

soudem učinil zástupce stěžovatelky jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil tři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Zástupce stěžovatelky nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, pročež mu výsledná odměna ve výši 10.200 Kč o případnou částku daně zvýšena nebyla.

[31] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatelku tedy představuje částku 19.200 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[32] Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož neměl úspěch ve věci.

[33] Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť nebylo prokázáno, že by nějaké náklady v řízení před krajským soudem či Nejvyšším správním soudem vynaložila, ani žádné náklady neuplatnila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu